

101 METOD

Dita Maryšková

Silberman, M. *101 metod pro aktivní výcvik a vyučování*, Praha : Portál, 1997, ISBN 80-7178-124-X.

Dnešní uspěchaná doba vyžaduje změnu forem vyučování. Klasické frontální vyučování již nestačí, stále více žáků dává najevo znechucení z návštěvy školy. Tuto skutečnost si naštěstí začíná uvědomovat i stále více učitelů všech typů škol a hledají nové možnosti i nové způsoby výuky, které by zájem žáků posílily a množství naučené látky zvětšily.

Předložená kniha se snaží alespoň částečně učitelům pomoci. Původně je určena jako možnosti učení kurzů pro dospělé, ale mnohé metody lze s úspěchem použít i v povinné školní docházce. Je rozdělena do čtyř základních kapitol.

První kapitola *Základy výuky aktivní metodou* zahrnuje 160 nápadů, jak zlepšit své vystupování. Popisuje takové základy, jako uspořádání učebny, učení se jmen, základy práce ve dvojici, zkvalitnění přednášky, ale také kroky pro vedení praktických činností, rady pro úsporu času, pro obnovení pořádku či usměrnění průběhu výuky.

Další části se nazývají *Jak získat aktivní spolupráci žáků od samého začátku*, *Předávání informací, dovedností a postojů s využitím aktivního učení* a *Jak získáme trvalé osvojení získaných vědomostí a dovedností*. Všechny části jsou dále rozděleny do menších podkapitol, kde nás autor seznamuje s konkrétními metodami práce. Postupně se seznámíme se 101 metodou práce. Autor začíná metodami na vytváření týmu, přes rychlou diagnostiku žáků (zde pomáhá učiteli zorientovat se v nové třídě a podle svých úsudků přizpůsobit další výuku) a snahu o okamžité zapojení žáků do učení.

V dalších částech zefektivňuje frontální výuku, snaží se rozproudit diskusi, nutí studenty klást otázky. Také uvádí různé metody pro práci ve dvojici, ve skupině i samostatně. Především však mají všechny metody společné to, že autor žáky aktivně zapojuje do výuky, nutí je požívat vlastní nápady a zkušenosti.

Poslední kapitoly podporují pamatování, obohacují motivaci, sebevědomí a není zapomenuto ani na rozloučení. Kurzy pro většinu lektorů i účastníků

končí závěrečnou zkouškou, ale Mel Silberman nabádá k navázání kontaktu i po ukončení kurzu právě z důvodu upevnění dovedností a vědomostí.

Každá jednotlivá metoda je podrobně popsána, k tomu je přidána možná obměna a konkrétní případ použití. Mnoho metod zahrnuje dramatickou výchovu a je využitelných spíše v humanitních předmětech, ale mnohé metody zaujmou i vyučující technických předmětů. Ani autor, ani já osobně netvrdím, že všichni vyučující by měli používat všechny uvedené metody. Kdyby si každý z nás vybral několik metod a ty potom využíval ke zkvalitnění své práce, určitě by pomohl budoucím generacím překonat strach a nechuť ze školy. Z tohoto důvodu bych knihu doporučila jako základní studijní materiál pro didaktiku odborných předmětů.

Kniha má asi 300 stran, ale díky její strukturovanosti se čte velmi dobře a rychle. Na druhou stranu pro ty, kteří ji berou jen jako základní literaturu, jsou doporučeny ještě další knihy k prostudování, z nichž vybírám:

Fischer, R.: Učíme děti myslet a učit se, Praha : Portál, 1996

Petty, G.: Moderní vyučování, Praha : Portál, 1996